

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Meinulpho Diacono & co[n]fessore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

to mensis Octobris, in Christo Iesu Domino nostro: Cui gloria & potentia in secula seculorum, Amen.

VITA S. MEINVLPHI DIACONI ET CONFESSORIS, AVTHORE GOBELINO PERSONA, VT

habet codex manuscriptus. Stylum passim mutauit

F. Laur. Surius.

ANNO Dominicæ incarnationis septingentesimo septimo, s. Octobris, age simo septimo, cum Carolus Magnus eam Saxoniam Cap. 1. partem, quam nunc Vuestphalam vocant, bello subegisset, omnes maiores natu eius regionis venerunt ad eum Paderbornam, vno dempto Vuitikindo, viro primario, quem nonnulli Regem, alij ducem fuisse arbitrantur. Ij autem, qui ad Carolum venere, omnes in eodem loco Vuestphalori primo. res baptizatur. salutaribus baptismi vndis expiati sunt, visumque est Carolo Regi, illic Episcopi sedem constituere. Itaque tertio abhinc anno parvam ibi construxit ecclesiam, eamque, quod locus necdum munitus esset, Herbipolensi Episcopo tum commendauit. Porro anno inde decimo quinto, Canonicum ecclesie Herbipolensis Hatumarium, natione Vuestphalum, primum illic Episcopum instituit. Hatumari primus Episcopus Paderbornens. cuius episcopatus anno quarto Leo Põtifex Romanus, eius nominis tertius, ab æmulo Roma pulsus, ad Regem Carolum Paderbornam venit, & ab eo honorifice in primis acceptus, sedem illam autoritate Apostolica confirmauit.

Per id tempus vir quidam opulentus & nobilis, non longè ab eo loco habitans, Cap. 2. Christiana religione iam initiatus, viam vniuersæ carnis ingressus est, relicta vxore catholica Vuirude, & paruo filio, qui etsi per ætatem ambulare iam posset, necdum tamen baptismatis fonte renatus erat. Ea ergo Vuirudis, captata opportunitate, ad Carolum Regem cum filiolo suo fidenter accessit, atque eius gratiam & beneuolentiam studuit promereri. At Rex fœminam humaniter & piè accipiens, filium eius coram se curauit baptizari, & eum de sacro fonte suscipiẽs, Meinulphi nomen ei Meinulpho puer baptizatur. imposuit. Postquam autè Hatumarius primus Paderbornensis Episcopus eam ecclesiam annis octo administrauit, è vita decessit. Ei verò subrogatus est alius quidam Canonicus Herbipolensis, Baduradus nomine, natione Vuestphalus, præfuitq; illi ecclesie ad annos quadraginta & octo, primariamque siue cathedralem ecclesiam, quam Carolus Magnus inchoauerat, ipse absoluit, aquod quam Meinulphus puer literis ad discendis est admotus. Cumque & ætate & scientia proficeret, Baduradus Episcopus eum monasterij ecclesie Paderbornensis Canonicis accuratè commendauit, vt sub instituto regulari, pietatis & bonorum morum acciperet incrementa. Vbi ille sanè S. Meinulphus est Episcopo à secretis. Eius virtutes. cum ætatis accessione tantos habuit in vera pietate progressus, vt Episcopus morum eius grauitate & haud obscuris virtutum indicijs multiuarijs permotus, eum sibi peculiariter à secretis esse voluerit. Erat namq; ingenio perspicax, corpore castus, mète pius ac Deo deuotus, iustitia pollens, instructus temperantia, cõsilio prouidus, fortis in aduersis, largus eleemosynis, sermone facundus, corporis forma decorus. Deindè sacris initiatus, Diaconus ordinatus est, in quo ordine ad supremũ usque vitæ diè permansit.

Quod verò Episcopus Baduradus (cui Meinulphus tanta fuit familiaritate coniunctus) vir multa virtute clarus extiterit, suis testantur scriptis, qui eius ætate vixere, virtutum eius hoc singulare quoddã documentum ad posterorũ notitiam annotantes. Cap. 3. Cum enim, vt aiunt, ab obitu eius anno vicesimo septimo sepulcrum illius quadam ex causa aperiretur, indumenta, cum quibus corpus eius humatum fuerat, tam sana & integra sunt inuenta, vt ne simbria quidem dissoluta vel corrupta videretur. Ex qua re pia manauit opinio, ea vestium, quæ tot annis humo obruta fuissent, incorruptione certum præberi documentum, illum mentis integritate & vitæ puritate vitam sibi æternam conciliasse ac promeruisse. Accidit autem, vt quandoquè idem Baduradus in familiari colloquio circumstantibus quæstionem proponeret, quid sibi vellent ea Saluatoris verba: Vulpes foueas habent, & volucres cæli nidos: filius autem hominis non habet, vbi caput suum reclinet, & quidam ex eis responderet, Meinulpho audiente: Christus filius hominis, cordis nostri domicilium sibi expetit, sed peccata nostra

nostra eum indè excludunt. Quod respõsum, cùm Episcopus illud mox approbasset, sancti Meinulphi animum tanto Christum in pectoris sui hospitio recipiendi accendit desiderio; vt non satis putaret suum illi preparare pectus, sed etiam templum materiale illi construere modis omnibus peroptaret. Cùmq; de loco opportunò multa apud se sollicitus pertractaret, subulcus eius pro more porcorum gregem pascens in valle patrimonij illius, deimprovisò miræ lucis splendorem inter arbusa conspexit. Ea visione obstupefactus, in eum locum, vbi splendor apparuit, cùm curiosius intenderet, multas vidit ceruas modò circumcèntes locum illum, modò in illo subsistetes. Tantæ igitur rei nouitate percussus, relicto grege, abijt ad inquirendum Meinulphum dominum suum, inuentoq; exponit quid viderit. His auditis, vir Deo deuotus sibi piè persuadet, hac subulci visione voluisse Dominum locum ipsi fabricandæ ecclesiæ opportunum indicare. Sed cùm nihil ea in re, vt par erat, absq; Episcopi consilio statuere auderet, Episcopũ adijt: quid subulcus dixerit, ei exponit. Episcopus magno affectus gaudio, ait; Non nobis subulci persona vilescat, cùm constet pastoribus ante omnes nunciata esse Saluatoris natiuitatem. Interim tamen cogitans, nonnunquam angelum satanæ transfigurare se in angelum lucis, mox adiecit; Expedit locum illum denuò adiri, si forrè visum sit Deo, voluntatis suæ aliud signum exhibere.

Visio subulci.

In re dubia expetit Episcopi consiliũ Meinulphus. Luc 2. a. Cor. 11.

Cap. 4.

Visio eius.

Item altera

Ordo Canoniarũ secularium instituitur.

Cap. 6.

Capla cum sacris reliquijs.

S. Meinulphus Crucis signũ inter cornua cerui videt.

Itaque sanctus Meinulphus cum subulco petit locum illum, & noctis caligine terra circumfusa, dum in supplices preces genibus flexis incumbit, & splendorem lucis, & ceruarum gregem, perindè vt subulcus, videt. Laudans ergò Dei benignitatem, surgit ab oratione, venit letus ad Episcopum: quid viderit, ordine commemorat. Episcopus de tanto Dei munere ei congratulans, ita respondet; Vt ambiguitas omnis excludatur, mihi quidem consultum videtur, tertiam super hac re diuinitus expetere visionem. Paret vir humilis, redit ad locum, offert pijs Deo preces, fruatur eadem, qua prius, visione. Tum verò ingenti repletus gaudio, ad Episcopum properat, sui eum gaudij participem facit. Agunt ambo pariter gratias summæ Trinitati, quòd idem mysterium trina visione sub eadem forma reuelare dignata sit. Etsi verò de illo eligendo loco ad structuram templi iam nulla apud eos relicta esset ambiguitas, at censuit tamen Episcopus hac in re deferendum authoritati regis, vt sine illa nihil operis ibidem inchoaretur. Ea autem tempestate Ludouicus filius Caroli Magni, Imperij habenas moderabatur, & in concilio provinciali, apud Aquisgranum anno tertio Imperij eius habito, Ordo Canoniarum, quas seculares vocant, tum recens constitutus erat. Itaque cùm non nisi sexus foemine feræ in ea, quam diximus, visione conspexerent, sanctus Meinulphus tum maiestati diuinæ, tum Imperatori quoque gratum fore piè sibi persuadebat, si in loco memorato eiusmodi canonicarũ ex bonis suis & patrimonij sui facultatibus monasterium conderet, vt illic continenter viuentes, deo totum Deo impenderent famulatum.

Adit igitur Imperatorem, pium animi sui desiderium aperit; Imperator illud gratum habet, eiusque precibus annuens, literas ei suo obsignatas annulo impertit. Indè reuertens Meinulphus, in ipso itinere noua quadam celestis beneficij consolatione afficitur. Cernit enim capsam, sacris condendis reliquijs aptam, inter arbusa iuxta viam hærentem: eam quidam ex familiaribus eius deponit, offertque illi inspiciendam. At ille prius circumquaquè iubet inquiri, num quis eius dominus sit: nemine autem aliquid iuris in ea sibi vendicante, diuinæ benignitatis muneri rem totam acceptam ferens, eam sibi diuinitus transmissam pia quadam fiducia arbitratur, nec tamè eam, nisi Episcopo presente atq; iubente, aperiendam censet. Mox igitur apportat eam ad Episcopum, isque eam reuerenter aperiens, multas sanctorum reliquias veneratione dignissimas, in ea contèplatur. Indè verò ad construendam Deo sacram adem beatus Meinulphus fidentiùs inflammatur. Cùmque rursus locum diligentius inspecturus, solus eò se conferret, vt eius capacitatem & totius structuræ rationem accuratius expenderet, alia ei visio oblata est. In eodem enim loco, vbi antè viderat ceruas motibus instabiles, ceruũ præstanti corpore, cornibus in sublime erectis, accubantẽ videt: mox verò ad beati viri conspectum, tanquam sibi, illo aduentante, accubare non liceret, sese erigentem. Ipso autem ad certũ conspectum nihil terro, sed propiùs etiam accedente, ceruus humi se prosternit. Eum insolitum bruti animalis gestũ vir sanctus diuino muneri attribuens, in ceruum suos defigit obtutus, videtq; inter eius cornua radiare Crucis Dominicæ signum, omni auro rutilantiùs. Eo conspecto, intelligens adesse Dominum suum, multumque ea re lætatus, in huiusmodi prorumpit verba:

Iam

Iam mihi spes certa affulget, eum, qui quondam cum hoc vexillo inferorum claustra penetravit, aduersus diabolicos incurfus huius loci fore protectorem. Cumque hæc & id genus alia diceret, ceruus ab eius oculis disparuit.

Tum ille accitis operarijs, excindit arbores, extirpat vepres & spinas, locū ocyūs repurgat, monasterium & eius ecclesiam extruit, & quarto Idus Nouembris eam curat dedicari, multaque ex paternis bonis ei loco prædia largitur, instituitque; illic congregationem secularium, vt vocant, Canonicarum. Ipsum verò locum dici voluit Saxonice, *Men bodesen*, quod Latine possit reddi, Nouum doliolum: idque propterea, vt internoſci posset à villa propinqua, quæ *Bodesen* tum dicebatur, & postea vetus *Bodesen* appellata est. Postquam autē sanctimoniales in eo monasterio non nihil profecerunt, quadam ex eis ad domum monasterio vicinam accessit, hyemis frigus arcere cupiens. Quæ cum ad ignem se admoisset, & nudato capite, pectere se vellet, capitis velum incaute deponit, idque mox à flammis correptum, conflagrare cernit. Sed extensa manu retrahere conatur, nec tamen nisi extremas partes recipit, toto ferè velo in fauillas redacto. Tum illa in lachrymas prorumpente, quòd nullū haberet aliud, quo se tegeter, vir sanctus non casu, sed diuina id agente prouidentia, in domū illam ingreditur: vidensque puellam gementem & plorantem, eam verbis primū, deinde facto admirabili consolatur. Vultu enim in manus deposito, orauit obnixè Dominū, collectisque reliquijs adusti veli, illud integrum restituit lachrymanti: ijs verò, quæ illic aderant, præcepit nè cuiquam id indicarent. Pannus ille vsque in hodiernū diem inter reliquias sancti Meinulphi asseruatur: & licet ille sanus & integer sit, tamen in tanti miraculi testimonium, ignis vestigia repræsentat.

Cap. 6.
Monasteriū
Budicense
extruitur.

Precib⁹ re-
stituit velū
exutum.

Aduentante autem tempore, quo Dominus fidelem seruum ad æternum conuiuium inuitare constituerat, ille plenus virtutibus & iam maturus æui, tertio Nonas Octobris migravit ad Dominum. Accidit tum res admiratione digna. Nam cum corpus eius exanime in feretro iaceret, reuixit: seque erigens, apertis oculis ad circumstantes ait, Quandoquidem ego vobis presentibus vita functus, rursus vitæ restitutor, vos gratias agatis Deo, quorum salutis causa id fit, & ego, vt id fieret, apud Dei genitricem & Virginem perpetuam impetraui. Nec mihi facile videtur denuò oppetere mortem, tametsi non ita acerbam, vt fuit nuperrimè. Vos autem ite, quæso, ad Episcopum, & quot sudoribus mihi confiterit huius cœnobij structura, ei indicantes, petite ab illo, vt quæcunque huius loci fuerit electa Abbatissa, etiamsi ancilla sit, non id interdicit: simulque dicite ei, me corpore exutū didicisse, quid de illis fieri oporteat, qui pastores ecclesiarum esse videntur. His dictis, clausit oculos, seque reclinans in feretrum, eo in loco cōposuit, vnde prius se crexerat. Sepultus est autē intrā ecclesiam illam, quam ibi considerat, multiq̄ ad eius confluxere monumentum, alij fama præteritorum, alij edendorum miraculorum spe inuitati. Porrò Christi famule sepulcrum eius pro reuerentiâ linteo operuerunt, atque vni è suis non medio critere religioſæ id dedere negocij, vt eius lintei & lucernarum curam gereret.

Cap. 7.
Abit è vita.

Res mira,
loquitur
defunctus.

Nota.

Ea verò quandoquē sopore pressa, cereum instar orbis contortum, atque ipsi nudo linteo impositum, non extinxit. Expergescens autē, recordatur se cereum ardetem in panno lineo reliquisse. Itaque non parum animo consternata, properè accurrit ad sepulcrum, cernitque ex relictis fauillis cereum totum absumptum absque vllò panni detrimento. Omnes igitur magnificent Deum, qui, per ignem, defuncti viri sancti merita denuò declarârunt, vti prius fecerat adhuc viuentis.

Cap. 8.

Inſigne mi-
raculum.

Porrò non longè ab obitu cuidam cubiculario suo per visum in somnis apparuit, hortans eum, vt mundo & pompis eius ocyūs valefaciat, & ad Regis æterni se cōferat militiam. At ille visionem illam non alio quàm illusionis loco habens, nihil de vitæ emendatione curauit. Sanctus autem vir, eius infirmitati se accommodans, iterum eum, vt prius, admonuit. Sed cum neque sic quicquam ille de vita rectius instituenda cogitaret, tertio ei apparuit, aitque, ad eum, Nescis miser, nescis, quàm immanis prædo mentem sibi vendicet tuam, qui tibi author & suasor est, vt neq; mittenti Domino, neque mihi ab eò misso obtemperes. Certè cum tu malè viuendo planè desipias, nec ab hac stultitia spontè recedere velis, diuina te admonuit reuelatio, vt vel sic ad meliorē frugem te reciperes. Tu autē stulte tibi pateris miserè & perniciosè illudi, qui verā reuelationē pro phāstifica habes illusionē. Neque enim quisquā fidelium ambigit, illam visionem esse illusionis expertem, quæ ad Christianam pietatē & religionem inuitet, quod si quilibet faceret tibi vigilantis, nequaquam negligere deberes. Sed quando te

Cap. 9.

Apparet cu-
idam post
obitum,

Visio quæ
fit vera.

verba

verba non corrigunt, ad facta veniendum est. Itaque planè efficiam, vt visionem, quam te intelligere dissimulans, reipsa verissimā esse certò experiaris. His dictis, ille expurgatur: sentit à mento barbam omnem auulsam, fugit procùl ab oculis formidulosus, animus pudor pariter & mœror occupat, surgit è lecto, abit ad ecclesiam, sanctum Meinulphum supplex orat, vt diuinam sibi misericordiam concilier. Ecce autem presbytero matutinas preces inchoante atque dicente, Domine labia mea aperies: vir iste cum literas prorsus nesciret, respondet: Et os meum annuntiabit laudem tuam. Tum verò tanto obstupefactus miraculo, & barba euulsa, ad tonsuram clericorum se vocari existimans, clericus effectus est, & vitam corrigens, eam in bonis operibus finiuit.

Pœna visionis dissimulantis.

Cap. 10.

Lapis sepulchri S. Meinulphi dissipatur.

Quinquagesimo anno à beati Meinulphi decessu, Arnulpho Imperatore, & Bisone quarto Episcopo Paderbornensi, decimoquinto Calendas Februarij, Diacono in ecclesia Budicensi Euangelium recitare, lapis viri Dei sepulcro impositus, instar Crucis diuisus insonuit, multum ea re cunctis, qui illic aderant, stuporem iniiciens. Cumque accurrerent omnes, tanti fragoris causam accuratius exploraturi, nihil nisi lapidem fractum inuenire potuerunt. At verò presbytero Missæ officium prosequente, & in sacri Canonis mysterijs immorante, idem lapis in partes innumeras dissipatus est, & terra in sepulcri superficie resoluta subsedit, loculum beati viri liberè spectandum offerens. Simulque tanta ibi suauissimi odoris fragrantia exitit, vt non vana fides sit, totius suauitatis illic authorem adfuisse. Omnibus verò inter se conferentibus, quid ea res portenderet, ad Episcopum perlata est: qui singulis diligenter examinatis, sepulcrum contractum instaurari iussit. Quod cum factum esset, paulopost iterum diuinam ordinatione dissipatur. Vbi id Episcopus didicit, rursus iubet instaurari. Obtemperat populus, & sepulcrum reparatur. Eodem tempore quidam Meinhardus presbyter ecclesiam parochialem pagi Attelnensis, qui à Budicensi non longè aberat, gubernabat. Ei sanctus Meinulphus in visione apparet, mandat vt Episcopum, ob neglectam circa sepulcrum suum diuinam admonitionem, reprehendat. Presbyter vir simplex Episcopum reformidans, negligit visionem. Apparet ei denuò sanctus Meinulphus, repetit mandatum, sed presbyter timore ab eo exequendo retardatur. Tandem apparet tertio, minatur oculorum orbitatem, nî pareat. Euigilat presbyter, fert molestè non vanas fuisse visionis minas, quippè apertis oculis nihil videns. Petir mox scipionem, accipit ducem itineris, adit Episcopum, quid sibi acciderit, exponit.

Meinhardi presbyteri visio.

Pœna inobedientia.

Cap. 11.

Translatio corpore S. Meinulphi, sunt miracula.

Ijs auditis, Episcopus sibi metuens, confestim cum presbytero ad ecclesiam Budicensem proficiscitur, sancti Meinulphi sepulcrum petijt, corpus eius inde sustollit, & in arca deceter conditum, in ipsa ecclesia collocat reuerenter. Mox redit Meinhardo presbytero oculorū sanitas. Porrò aquam illam, qua, iubente Episcopo, sacra illa loræ sunt reliquæ, in spem bonam ancillæ Christi sibi referuârunt. Cum mulier quadam ex paralyti longo tempore membrorum omnium fuisset destituta officio, postquam hac aqua in ecclesia Budicensi peruncta est, intrâ paucos dies sanata est. Alia quadam mulier cancri morbo adeò exesa, vt costæ eius carnibus nudatæ viderentur, ceruum obtulit ad reliquias viri Dei, & cum multis lachrymis eius se meritis commendans, domum redijt. Altera luce vulneris superficies noua coepit obducere pellicula, & intrâ dies non multos, omni cessante dolore, mulier se sensit restitutam.

Cap. 12.
Nota de tintinnabulo.

Datur eius monasteriū Canonicis regularibus

Tintinnabulum quoddam æneum bene sonorum, in eodem monasterio reuerenter asseruatur. Nam quoties aliqua ex eius monasterij sororibus breui erat abitura è vita, absq; vlllo humano ministerio per se fortem reddebat sonum. Afferuârunt autem omnes, illud inuentum inter ossa sancti Meinulphi, cum ea è sepulcro transferrentur: crediturque ille eo vsus fuisse sub eleuatione sacramenti in illo suo diaconi ministerio: eaque causa cum illo in eius sepulcro repositum est. Cumque de transferendo statu eius monasterij tractari cœptum esset, illius tintinnabuli sonus à multis est auditus, idque non semel, sed crebrò sanè. Ea res Abbatissæ, que sola ex eo collegio illic tum degebat, magnam attulit suspensionem & metum breui adfuturæ mortis. Atque ea causa in sui quoque translatione multo propensius postea assensit, existimans vitam sibi prolixiorē fore, si locum mutaret. At verò monasteriū illud propè desolatum, ab Episcopo diocesano Canonicis regularibus datum est, & ab illis, Deo adiuuante, in statum pristinum reuocatum. Beatus igitur Meinulphus in carne degens, ita vitæ actiuosæ iecit semina, vt tamen contemplatiuæ quietē non amitteret: ita vitæ contemplationi celestium se dedit, vt curam proximorum sibi minimè putaret omittendam. Rectè itaque in illum

illum competere potest, quod Eliphaz Themanites dixit ad beatum Iob: Ingredieris ^{Iob 5.}
in abundantia sepulcrum, sicut infertur aceruus tritici in tempore suo: ipso ducente,
qui viuit & regnat in secula seculorum, Amen.

VITA SANCTI BRVNONIS, CARTHVS
SIANORVM EXIMII PATRIARCHAE, PRIMVM AB

*egregio viro & vtriusque Iuris Doctore præstantissimo, primariaque Carthusiæ
Priore Francisco de Puteo, deinde paulo copiosius à venerabili & val-
dè religioso patre D. Petro Blomeuene Carthusiæ Colonien.*

Priore conscripta, & ad extremum à F. Laur.

*Surio ex vtroque collecta & reddita
paraphrasticòs.*

BEATISSIMVS Bruno, sacri Carthusiani instituti pri- ^{6. Octobris.}
mus author & architectus, natione Germanus, in insigni ^{Cap. 1.}
Colonia Agrippina parentes habuit & genere & virtute ^{Patria &}
claros, quibus tamen ille, atque adeò toti familiæ suæ, ^{genus S.}
maiores vitam suam sanctimoniam attulit splendorem. Ab ^{Brunonis.}
ipsis autem incunabulis, gratia Dei illum dirigente, sem-
per ad meliora proficere studuit: & cum adhuc puer es-
set, nihil præ se puerile tulit, sed ætatem morum grauita-
te vincens, & quasi futuræ religionis specimen quoddam
exhibens, multorum monachorum pater & institutor
diuinitus parabatur. Sortitus verò à Domino est animam ^{Sap. 8.}

bonam, vt scripturæ verbis vtamur, præclaram indolem, illustre ingenium, memo-
riam tenacem, voluntatem ad optima quæque consecranda studiosè propensam. Ita-
que missus est Lutetiam Parisiorum, vt illic literis & disciplinis liberalibus erudiretur. <sup>Lutetiæ dat
operam li-
teris.</sup>
Vbi tantum ille profecit præ cæteris coætaneis suis, vt inter primos philosophos nu-
meraretur, & scholarum magister effectus sit. Ad sacræ quoque Theologiæ studia se
conferens, in Theologis doctissimus & celeberrimus habitus est: possuntque ei rei
testimonium haud vulgare perhibere scripta eius, quæ extant. Fuit verò etiam Rhe-
menis ecclesiæ canonicus.

Per id tempus, cum in huiusmodi optimis studijs versaretur Bruno, Gregorio VII. ^{Cap. 2.}
Romano Pontifice sanctissimo, & Henrico tertio Imperatore, circa annum salutis
millesimum octogesimum secundum, Parisijs literarum studia florebant. & erat illic
tum magna turba studiosorum, tum non pauci Doctores insignes. Accidit autè sanè
horrendum & seculis omnibus memorandum in ea tum vrbe spectaculum, quod Car-
thusianæ vitæ instituendæ occasionem præbuit, diuina id agente prouidentia, quæ
multorum voluit consulere salutem. Quidam enim valdè celebris Doctor, præ cæteris <sup>Historia sa-
ne horrida
cuiusdã in-
signis Do-
ctoris.</sup>
multa doctrina & eximia morum honestate instructus, quantum quidem ex vitæ con-
suetudine homines, qui externa sola intuentur, pectoris arcana videre non possunt,
conijcere & existimare possent: tum etiam ante alios illius ipsius doctrinæ & probita-
tis causa honoratus, in grauem morbum incidit, & lecto decumbens, morbo ingra-
uescente, diem clausit extremum, antè tamen more Christiano, vt vir Catholicus,
Ecclesiasticis munitus sacramentis. Cumque ei ex recepta apud Christianos consu- <sup>Multi eius
funus pro-
sequuntur.</sup>
tudine celebres pararentur exequia, funeris eius cohonestandi gratia, magistrorum,
studiosorum, & ciuium ingens aduenit multitudo: quibus funus ipsum præsequentibus,
defuncti exanime corpus in templum, vbi sepulturæ mandandum erat, illatum est.
Viris autem ecclesiasticis, qui ad id inuitati fuerant, solitum officium peragentibus, &
preces illas, quas Vigiliis defunctorum vocant, recitantibus, vbi ventum est ad eam
lectionem, cuius initium est. Responde mihi: is, qui erat vita sanctus, in ipso feretro
erexit se, & paululum eleuato capite, cunctis videntibus & audientibus, & ad tantam
rei nouitatè non immeritò stupentibus, alta & horrenda voce dixit: Iusto Dei iudicio <sup>Clamat de-
functus se
accusat.</sup>
accusatus sum: & his dictis, rursus in feretro deposuit caput. Qui verò ea eius verba
audierunt, & gestus viderunt, non mediocriter perterrefacti, consultè quidem & pro-
uidè decreuerunt sepulcrum eius in diem crastinum differendam, tam inuisitæ rei
exitum